

Предговоръ.

Направенитѣ преди четвъртъ вѣкъ, както и преди четири години, опити за коренни реформи въ правописа на българския книжовенъ езикъ доказаха надъ всѣко съмнение, че е невъзможно вече да се скжса съ книжовната традиция и да се възприеме чисто фонетиченъ правописъ. По силата на здравия инстинктъ за запазване своето, националното, и на усѣта за реалностъ, държи се въ българския печатъ непринудено, но здраво, единъ правописъ, който, отговаряйки на фонетиката на днешния ни езикъ, държи смѣтка за осветената отъ десетвѣковното ни минало традиция.

Една назначена по-миналата година отъ Министерството на народното просвѣщение комисия отъ вещи люде, именно проф. Л. Милетичъ, като председателъ, и членове професоритѣ М. Арnaudовъ, В. Н. Златарски, Ст. Романски и Ст. Младеновъ и главниятъ инспекторъ по български езикъ при Министерството Т. Атанасовъ, съ цель да отстрани непоследователноститѣ въ традиционния български правописъ и да опредѣли точно случаитѣ, въ които съществуватъ колебливостъ и разногласия, още въ първото си заседание на 27 юний 1923 г. намѣри за необходимо, съ огледъ къмъ възложената ѝ задача, да подчертае характернитѣ отлики на тоя пра